

direkte, men ved at aabne dem en Veie til at anskaffe dem større Vaade, nemlig ved Gjennemfjæring af Løngen. Det er Noget, jeg maa forudsætte, at flere ærede Medlemmer vide Bæst med, at Nymindegab er udelukket fra Vesterhavet ved Klittangen. Denne Lange har for Aar tilbage været 6—8 Fod dyb ved Indløbet til Fjorden, men nu er det efterhaanden rykket Sønder paa; i 1875 var det kun 2 Fod ved lavt Vand; der skulle de ind med Vaaden, naar Storm og Uveir rase, og de ere altsaa nødt til at rette Vaadens Bøgning efter det eneste Tilflugtssted, de have. Jeg veed, at man i den senere Tid har anmodet Ministeren, i alt Fald har det været paa Dmtale, om ikke denne Lange maatte fjæres igjennem Nord paa, thi saa kunde man eventuelt faae 6—8 Fods Dybde. Jeg er personlig overbevist om, at det meget godt kunde gøres, og at det vilde være let i Genhold til den beriste Sætning, at Indløbene til Fjordene paa Vestkysten af Sjælland ved dette Gab, ved Agger og ved Esbjerg tidligere have været nordligere, men at det har vist sig, at det i Aarenes Løb trækker sydligere og sydligere, samtidig med at Vandstanden bliver lavere og lavere, indtil der mødes saa megen Modstand, at Løbet mod Syd lukkes, og det lykkes at sprænge et nyt Løb mod Nord. Det er ganske anerkjendt, og der er altsaa vistnok ikke megen Tvivl tilbage om, at om nogle Aar — hvor længe det vil vare, hvis Tiden alene skal gjøre det, veed man ikke — vil dette Løb ved Nymindegab springe nord efter og naae 6—8 Fods Dybde. Man kunde jo yderligere hjælpe dem ved at hjælpe paa deres Befordringsmidler. Om end ikke Sernbanen kunde strække sig helt derved, saa kunde man dog etablere en regelret Befordring pr. Aye. Fiskehandelen og Sernbanen staa ganske vist i et overordentlig nært Forhold til hinanden, ja de staa i et saa intimt Forhold, at de ikke kunne undværes hinanden. Naar Fiskene ere komne i Land, kunne de nemlig ikke vente til om Aftenen eller til den næste Dag med at affendes, de maa øjeblikkelig affes, og vilde man til Export af Fisk sætte regelmæssige Tog i Gang, skulde det være Tog, som kun hjørte med Fisk, og man kunde med Lethed fra Sjælland alene fange saa mange, at de paa denne Måde kunde sendes Syd efter. — Det Arbeide, som sidst fremkom i Fiskerisagen, var Kommissionens Betænkning, og den udkom den 27de Juni 1874. Siden den Tid har Sagen ligget i Dvale. Der har ganske sikkert af private Folk været skrevet i offentlige Blade og Tidsskrifter, Medlemmer af Thinget have taget Dødet for denne Sag, men det er her gaaet omtrent, som Thinget forleden Dag med et vellemt Hjerte hørte, at det nytter ikke altid, at man har fuld Sympathi, naar ikke Sympathien viser sig i Gjærning, og det er ikke til stor Nytte, at Thingets Medlemmer have en varm Interesse for Sagen, naar ikke Interessen viser sig i Gjærning. Jeg har ikke,

efter hvad jeg har arbeidet i Fiskerisagen, kunnet lade denne Forhandling passere, uden at jeg, for at bruge et Billede, har rakt min Haand ud for at styde det Nødskud, som Fiskerne have skudt i mange Aar, uden at det har hjulpet. Nu staa de igjen ligeoverfor et Finanslovsforslag, hvor Danmark kun har 8,000 Kr. tilovers for dem. Jeg haaber dog, at der til tredie Behandling kan blive stillet Uendingsforslag enten fra den ærede Indenrigsminister eller af Udvalget, eller at mulig jeg i Forbindelse med 15 Medlemmer kan stille et Forslag. Jeg tør ikke bebude, at det vil komme, jeg veed det ikke; men jeg vil bestræbe mig for, at der endnu kan komme en Forandring, saa at ikke Folkethinget skal gaa hjem denne Gang, uden at man idetmindste kan medbringe en varm og inderlig Tak fra de mange Hundrede Fiskere rundt om i Landet. Jeg skal ikke udtale mig nærmere, men jeg skal dog endnu optage det tredie Punkt: Hvorfor Fiskerisagen er en National sag. Det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds udtalte ogsaa, at det var en fortrinlig Skole for Sømand. Det er en Nationallegenskab hos de Danske, at de ere seige og udholdende, og den bedste Type paa denne Nationallegenskab er sikkert Fiskerne. De ere ganske fortrinlige, især ombord i Pantserfibe og Kanonbaade, hvor der ingen Master er, og hvor de ikke behøve at gaa tilveirs. Selv om de ere lidt vel ubevægelige, vise de en beundringsværdig Udholdenhed, de kunne ro i timevis, blive aldrig syge, selv om de ere vaade fra Morgen til Aften. Det er virkelig en saa god Skole for Uddannelse til Forsvarsvæsenets Tjeneste, at jeg har taget mig den Frihed at nævne det som det tredie Hovedpunkt, hvorfor jeg betragtede Sagen som national.

Bille: Jeg ønskede ligesom de øvrige Herrer, der have deltaget med mig i Mindretallets Indstilling, at Forslag Nr. 32 ikke maatte blive vedtaget. Det blev kritiseret af den ærede Ordfører, og det er jo ganske klart, at et hvilket som helst Forslag, der maatte blive gjort til en Forbedring af det veterinaire Sundhedsvæsen, er aabenbart for Kritik, og jeg tvivler ikke om, at, hvis en hvilken som helst af de Foranstaltninger, som den ærede Ordfører antydede, var bleven foreslaet af Regjeringen, kunde han efter min Mening med langt større Frie have gjort de samme kritiske Bemærkninger gjældende derimod. I lang Tid har nu Spørgsmaalet om en Omordning og Forbedring af det veterinaire Sundhedsvæsen staaet paa Dagsordenen; men der er Intet slet, og den Måde, Aar for Aar at vise de Forslag tilbage, som komme fra Regjeringen, er efter min Mening den alleruhensigtsmæssigste Måde at gaa frem paa. Jeg anser det for at være en Sag af virkelig Betydning, at disse Amtsdylæger kunne blive ansatte, og naar den ærede Ordfører